

עת"א 13767/03/15 - מוחמד עודתאללה נגד משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 13767-03-15 עודתאללה(אסיר) נ' משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר
ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כב' השופט בנימין ארבל, סגן נשיא
כב' השופט שאהר אטרש
כב' השופט יונתן אברהם
העותר מוחמד עודתאללה (אסיר)
נגד
המשיבים 1.משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר
2.מדינת ישראל

עתירה כנגד ועדת השחרורים אשר התכנסה לפי סעיף 25 לחוק שחרור על תנאי ממאסר התשס"א - 2001 בראשות
היו"ר אבי הבר והחברים: מר שמעון טל, חינוך, הילה קלדרו, עו"ס, ר/כ עליזה יעל מיום 25.2.15.

כב' השופט שאהר אטרש:

פסק דין

1. העותר נושא עונש מאסר רביעי לתקופה של 17 חודשים, הכולל הפעלה של שני מאסרים מותנים, בגין הרשעתו בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה, נהיגה ברכב ללא פוליסת ביטוח, התחזות כאדם אחר במטרה להונות ושיבוש מהלכי משפט.
2. לחובת העותר הרשעות קודמות בעבירות פליליות (אלימות, סמים, רכוש, התחזות לאדם אחר, והרשעות קודמות בעבירות תעבורה (37 הרשעות).
3. משנשא שני שלישים מתקופת מאסרו, דחתה ועדת השחרורים את בקשתו של העותר לשחרור על-תנאי בשל מסוכנותו בסברה, כי מדובר באסיר רצידיוויסט שאיננו לומד את הלקח, חוזר ועובר אותן עבירות חרף מאסרים מותנים התלויים ועומדים נגדו, אשר לא עבר טיפול מהותי בעניין בעיותיו בכל הקשור לעבירות התעבורה אותן הוא מבצע.

4. בנימוקי העתירה (שהוגשה על ידי ב"כ העותר, עו"ד ארוא חליחל) נטען, כי הועדה נהגה בשרירות ובניגוד לכללי הצדק הטבעי משלא נימקה את החלטתה ונהגה בחוסר סבירות משלא נתנה משקל ראוי לתכנית הפרטית המקיפה ולשינוי שעבר העותר בכלל. עוד נטען בנימוקי העתירה, כי הועדה לא התייחסה לעובדה, שהטיפול בהתמכרויות הופסק לאחר שרופא נקרולוג קבע שהעותר אינו מכור; בנוסף נטען, כי על אף שהביע נכונות להשתקם, רק לאחר עבור תקופת שני שליש מצאה המשיבה לנכון לשלב את העותר בתכנית לעברייני תעבורה. לא זו אף זו, הועדה ייחסה משקל יתר לעברו של העותר ולא שקלה את תקופת המאסר הקצרה שנותרה לו בטרם יסיים את מלוא תקופת מאסרו. בהינתן כל אלה, מבקש העותר לקבל את העתירה, להורות על ביטול החלטתה של ועדת השחרורים ועל שחרורו על-תנאי.

5. מנגד טוענת ב"כ היועמ"ש, כי החלטתה של הועדה בנסיבות העניין היא החלטה סבירה, ואין בה חוסר סבירות קיצוני המצדיק את התערבותו של בית משפט זה.

6. בפתח הדיון קיבלנו את בקשתה של ב"כ העותר להשתחרר מהמשך ייצוגו וזאת בהסכמת העותר ושמענו את טיעוני העותר מפיו עצמו ואת טיעוני ב"כ היועמ"ש.

בטיעוניו הדגיש העותר, כי מדובר במאסרו השני וכי ביקש משב"ס להתחיל בשיקום ונשלח לעשות קורס "ניהול מחסנים" והיה חיובי. הוא השתתף גם בקבוצה של "שינוי דפוס" ועבר לאגף נ"ס. חודשיים לפני הדיון בוועדה, שולב בקבוצה "מודעות להתמכרות", השתתף בשמונה מפגשים; עניינו הובא לדיון בפני הוועדה ונדחה לבקשתו; בהמשך הודיעו לו, כי נפלה טעות בעניינו וצריך לשלבו בטיפול אחר. העותר סרב לקבל את הטיפול האחר ומחה על שלא אמרו לו זאת מההתחלה; בעקבות כך הוצא העותר מאותה קבוצה טיפולית, לא הומלץ לתכנית רש"א והגיש תכנית פרטית של המטפלת אוסנת גיא.

ב"כ היועמ"ש חזרה על טיעוניה בהדגישה, כי העותר לא סיים קבוצת "המודעות להתמכרות" בגלל התנהגות שלילית עקב התקוטטות עם אסיר אחר, וכן סרב לטיפול בתחום התעבורה.

7. לאחר עיון בנימוקי העתירה והתשובה ובהחלטתה של ועדת השחרורים ובשאר החומר שהונח בפנינו, באנו לכלל מסקנה, כי דין העתירה דחיה.

מדו"ח גורמי הטיפול מיום 1.10.14 עולה, כי עסקין בעותר בן 35, נשוי + 1, בעל רקע של שימוש מזדמן בסמים ושימוש לרעה באלכוהול, אשר ביצע את העבירות בהיותו בגילופין. העותר ריצה מאסר קודם בגין נסיבות דומות. מבחינה טיפולית, שולב בנושא "דפוסים" וגילה נכונות ורצינות והביע נכונות להמשך טיפול בתחום העבירה בכלל ובנושא צריכת האלכוהול בפרט. בדו"ח עדכון מיום 19.1.15 עולה, כי בתאריך 1.1.15 הוצע לאסיר להשתלב בקבוצת תעבורה, אולם הוא בחר לא להצטרף ובכך וויתר על אפשרות טיפול זו וכי מתאריך 11.1.15 שוהה ב"צינוקות" בעקבות התנהגות שלילית באגף נ"ס ועקב כך הורחק מאותו אגף. נוכח שהייתו כאמור והתנהלותו השלילית לא המשיך שילובו בקבוצת "מודעות להתמכרות".

עינינו הרואות, כי עסקינן בעותר שאינו עומד באף תנאי מתנאי סעיף 3 לחוק שחרור על-תנאי ממאסר, תשס"א - 2001 ומשכך אינו ראוי לשחרור. התנהגותו בכלא שלילית, שכן ביום 11.1.15 הוא היה מעורב בריב עם אסיר אחר ובגין כך נידון לבידוד, הורחק מהקבוצה הטיפולית ואף הורחק מהאגף בו שהה. בנוסף, מדובר בעותר רצידיביסטי שלא עבר הליך טיפולי משמעותי בכלא בתחום התעבורה, כפי שראוי שיעבור אסיר המרצה את מאסרו בגין עבירות תעבורה, ואף לא עבר הליך טיפולי בתחום ההתמכרויות, דבר המעצים את המסוכנות הנשקפת ממנו.

8. על מנת לזכות בשחרור מוקדם, יש להראות תחילתו של הליך שיקומי משמעותי במהלך המאסר. במקרה עסקינן, העותר לא עבר טיפול מעמיק, לו הוא זקוק, ולא הראה שינוי שחל בו בין כותלי הכלא, כך שהתכנית הפרטית שהוגשה מטעמו בתור תכנית עתידית לאחר שחרורו, אין בה די. תכנית שיקומית חיצונית כוחה יפה שעה שהעותר עבר טיפול משמעותי בתחומים בהם הוא זקוק לטיפול בתוך כותלי הכלא והתכנית החיצונית היא המשך לאותה תכנית בכלא, לא כך הם פני הדברים בעניינו של העותר.

9. נוכח המקובץ לעיל, אנו מורים על דחיית העתירה.

ניתן היום, ב' ניסן תשע"ה,
22 מרץ 2015, בהעדר
הצדדים.

ב' ארבל, שופט
סגן נשיא - אב"ד

ש' אטרש, שופט

י' אברהם, שופט

מירב